

De RunencirkeL

JACQUES VAN DE BAAN

Hoofdstuk 1

De schreeuw van Fellaah weerkaatste tegen de muren. Het was een uiting van een brandende pijn waarin een ellendige wanhoop besloten lag.

Abdelhamid Mugallad schrok er niet van.

Niet meer. Dit hoorde erbij.

Toch sneed het gekerm door zijn ziel. Iedere keer opnieuw als hij het hoorde voelde hij zijn hart verkillen. Deze pijn wenste hij niemand toe en zeker niet de vrouw waar hij hartstochtelijk van hield. Ze was zijn ademtocht, het licht uit zijn ogen en de zon in zijn leven.

Hij liep naar het bed van Fellaah en boog over haar heen. Liefdevol streek hij met zijn hand over haar wang en kustte haar zacht op haar gebarsten lippen.

Ze sloeg haar ogen op en Abdel keek in twee glanzende poelen van pijn.

‘Dit is niet vol te houden,’ zei ze zacht. ‘Mijn botten branden als hete lava.’

Abdel keek haar zwijgend aan. Hij voelde een kille woede toen hij bedacht dat Fellaah geen pijn zou hoeven lijden en waarschijnlijk zelfs genezen kon worden als hij voldoende geld zou hebben. De botziekte van Paget veroorzaakte een versnelde afbraak van de botten bij Fellaah. Normaal zijn opbouw en afbraak van de botten in evenwicht, maar door deze aandoening was het

evenwicht verstoord door een te grote activiteit van osteoclasten, wist hij inmiddels van de dokter.

Zijn werk als kantine-medewerker bij ZADCO, het bedrijf Zakum Development Company dat het grote olieveld Zakum exploiteerde, leverde onvoldoende financiële middelen op om Fellah een goede behandeling te kunnen geven.

Maar vandaag ging dat veranderen.

Een glimlach gleed over zijn gezicht toen hij dacht aan de mogelijkheid die hem geboden was om Fellah de behandeling te kunnen geven die nodig was. De ontmoeting met de norse Saoediër stond hem nog levendig bij, nu alweer drie weken geleden. De geheimzinnige man had veel over hem geweten en ook de gezondheidstoestand van Fellah was hem bekend. Hij hoefde maar heel weinig te doen om een volledige medische verzorging te verdienen en daarnaast ook nog eens een grote financiële storting op zijn bankrekening. Zijn geweten had hem maar kort kunnen weerhouden om toe te happen en vandaag was het dan zover. Volgens de Saoediër zou hij de wereld een dienst bewijzen door zijn daad, maar wat die daad dan voor consequenties had was hem niet verteld.

Hij boog zich voorover en kuste opnieuw de gebarsten lippen van zijn vrouw. ‘Hou vol, woestijnroos van me. Vandaag ga ik jouw redding verdienen.’

‘Is dat echt waar, Abdel?’ vroeg ze fluisterend.

Hij zag de hoop in haar ogen glinsteren en hij knikte. ‘Ja, het is echt waar. Vandaag begint onze toekomst.’

Hij kuste haar nog een keer en liep de kamer uit, ging naar de keuken en pakte een doos met flesjes uit de koelkast. Opnieuw bekeek hij met enige argwaan de geheimzinnige flesjes. Het waren standaard flesjes voor frisdrank. Er zat een donkerroodkleurige vloeistof in en op de flesjes zat een etiket van Cassis. De vloeistof was stroperiger dan Cassis en ook het koolzuur ontbrak, maar dat zou door niemand gezien worden. Abdel schudde zijn hoofd. Hij

begreep niet dat negen eenvoudige flesjes vloeistof zo'n grote prijs op zouden leveren.

Abdel liep naar de kast en pakte negen stickers die hij had gekregen samen met de flesjes. De stickers waren tien centimeter in het vierkant en op de stickers stond een vreemd symbool. Hij begreep er niets van. Het waren drie drakenkoppen die elkaar raakten in het middelpunt. Vreemd.

Hij dacht er niet verder over na en stopte de stickers in zijn zak. Voorzichtig zette hij de doos met flesjes in de auto, stapte in en reed weg naar de buitenwijk van Abu Dhabi waar het bedrijf gevestigd was waar hij voor werkte. Na een half uur arriveerde hij bij de gekoelde opslagruimte en reed naar de plaats waar zijn zending klaarstond voor die dag. Vandaag moest hij frisdrankautomaten bijvullen bij de boortorens van het Zakum Oilfield. Hij voelde zich gespannen toen hij de kratten en dozen in de auto zette. Abdel keek om zich heen of er niemand op hem lette en snel pakte hij het doosje met de negen flesjes en zette ze tussen de andere dozen met frisdrank.

Hij schrok op toen zijn manager naar buiten kwam en naar hem toeliep. Het was een onprettige man en blafte altijd iedereen af.

‘Dag Abdel, je heb alles al ingeladen?’ vroeg de man.

‘Jawel, meneer. Ik sta op het punt om te vertrekken,’ antwoordde Abdel.

‘Goed,’ zei de man. ‘Probeer maar een beetje haast te maken want ik verwacht vertragingen bij de controle. Er is een verhoogde waarschuwing voor terroristische aanslagen dus de controles zullen scherp zijn vandaag.’

Abdel schrok. Dat kon hij vandaag absoluut niet gebruiken.

‘Terroristische aanslagen?’ vroeg hij. ‘Het is lang geleden dat daar een waarschuwing voor was.’

‘Dat klopt, maar we hebben er mee te maken dus schiet maar op. Als je op tijd terug bent heb ik nog een andere klus voor je,’ reageerde zijn manager.

Abdel knikte. ‘Ik zal me haasten,’ mompelde hij waarna hij instapte en wegreed. Hij voelde de spanning toenemen nu hij wist dat er verscherpte controle zou zijn.

Na drie kwartier rijden doemde de eerste controlepost van Zakum op. Hij zag dat er inderdaad verscherpte controle was en er stonden vier auto’s voor hem te wachten voor de slagbomen. Er liepen militairen rond de auto’s en er werd zelfs onder de wagens gekeken.

Langzaam reed hij door en sloot aan bij de rij wachtende auto’s. Abdel zag dat de bestuurder van de voorste auto moest uitstappen en grondig gefouilleerd werd en hij voelde zweet in zijn nek prikken. Hij slikte langzaam en keek toe hoe de auto’s werden doorzocht. Na tien minuten was hij aan de beurt en met een versnelde hartslag deed hij zijn raam open.

‘Goedemorgen mannen,’ groette hij gemaakt luchtig. ‘Wat een wantrouwen op de vroege morgen. Is er iets aan de hand?’

‘Dat moet nog blijken,’ antwoordde de bewaker. ‘Er is een waarschuwing voor terroristische aanslagen dus we zijn vandaag erg voorzichtig.’

‘Heel goed idee,’ antwoordde Abdel. ‘Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn tegenwoordig.’

‘Wat kom je doen?’ vroeg de bewaker.

‘Ik kom de frisdrankautomaten bijvullen,’ antwoordde Abdel.

De bewaker knikte.

‘Op welke locatie?’ vroeg hij toen.

‘Bij de boortorens.’

‘De boortorens?’ reageerde de bewaker terwijl hij over zijn kin wreef. ‘Dat is een kritische locatie.’

‘Hoezo kritisch? Ik heb nog nooit gehoord dat een frisdrankautomaat kritisch is,’ reageerde Abdel.

‘Jouw frisdrank misschien niet, maar wel de plaats waar ze staan. De boortorens zijn het hart van dit olieveld,’ antwoordde de bewaker.

‘Dat zal wel,’ zei Abdel luchtig. ‘Ik heb geen verstand van olie. Ik weet alleen iets af van frisdrank.’

De bewaker grijsde even. ‘Kom maar uit je auto en laat me de lading zien. Ik wil je ook fouilleren.’

‘Moet dat nou echt?’ vroeg Abdel. ‘Ik kom hier dagelijks.’

‘Ophouden met zeuren en uitstapen graag,’ zei de bewaker.

Zuchtend stapte Abdel uit en liep met de bewaker naar de achterdeur van het busje.

‘Ga je gang,’ zei hij. ‘Allemaal frisdrank zoals je ziet.’

De bewaker klom in het busje en bekeek de kratten frisdrank. Sommige flesjes pakte hij uit de krat en bekeek de fles nauwkeurig.

‘Dit ziet er toch niet uit als dynamiet?’ zei Abdel sarcastisch.

‘Ik heb gekkere dingen gezien beste man,’ antwoordde de bewaker. Hij wees op de dichte doos waar de negen flesjes vloeistof inzaten en Abdel voelde zich warm worden.

‘Wat is dat?’ vroeg de bewaker.

‘Negen flesjes met Cassis,’ antwoordde Abdel.

‘Cassis?’ reageerde de bewaker argwanend. ‘In onze automaten zit geen Cassis.’

Abdel schrok. Daar had hij nog niet aan gedacht. De bewaker had gelijk. Er was geen Cassis beschikbaar in de frisdrankautomaten.

‘Ik heb dit meegenomen op verzoek van de projectleider,’ verzoon Abdel ter plekke een reden.

De bewaker keek hem fronsend aan. ‘Mmm.... vreemd verzoek. Sinds wanneer is Cola of Sprite niet goed genoeg meer?’

‘Goede vraag, maar dat weet ik ook niet,’ antwoordde Abdel. ‘Een verzoek van de projectleider leggen wij niet zomaar naast ons neer.’

De bewaker pakte een flesje uit de doos en bekeek het etiket. Achter hen claxonnerde een auto en de bewaker keek op. Er stonden al acht auto’s achter hen en zuchtend legde hij het flesje terug.

‘Nou, het zal wel. Rij maar door,’ zei hij tegen Abdel.

Abdel zuchtte onhoorbaar van opluchting en sloot de deuren weer af, stapte in en reed door naar de eerste boortoren. De controle had hem flink wat zweetdruppels gekost en hij blies de spanning even uit met een diepe zucht. De onbekende Saoediër had hem gewaarschuwd dat het geen ongevaarlijk klusje was, maar nu hij er echt mee bezig was werd hem dat ook wel duidelijk. Hij dacht aan Fellah en dat gaf hem nieuwe kracht om vastberaden door te gaan met zijn opdracht. Alle risico’s waren acceptabel om zijn woestijnroos weer te laten bloeien.

Abdel parkeerde zijn busje bij de zijingang van het gebouw vlak naast de boortoren en stapte uit. Hij stak zijn hand op naar een paar mannen die naar buiten liepen en opende fluitend de achterdeur van zijn busje. Hij pakte een flesje uit de doos en ruilde hem om voor een flesje Cola uit een krat. Hij deed de deur op slot en liep naar de ingang van de kantine. Er waren weinig mensen aanwezig in de kantine, het was nog te vroeg voor pauze, en geroutineerd vulde hij de automaat bij. Hij keek om zich heen maar zag dat niemand aandacht aan hem besteedde en rustig pakte hij het flesje Cassis en liep de gang in naar de boortoren.

Na twintig meter kwam hij aan bij een deur die naar de controleruimte leidde, en voorzichtig keek hij door het glas of iemand keek. De vijf mannen in de ruimte keken geconcentreerd naar het beeldscherm voor zich en hadden geen oog voor de gang waar hij stond. Gebukt liep hij onder het raam door verder de gang in en na tien meter kwam hij bij een andere deur. Deze deur leidde naar het hart van de boortoren wist hij uit instructies van de Saoediër.

Schichtig keek hij nog een keer om zich heen maar hij was alleen op de gang en snel opende hij de deur en stapte de ruimte binnen. Het was een langwerpige ruimte vol met leidingen, afsluiters en ketels. Abdel haalde zich de instructies voor de geest en zocht naar een blauwe ketel in het midden van de ruimte. Snel liep hij door de lange ruimte en gromde even van voldoening toen

hij de ketel zag staan. Voor de ketel bleef hij staan en zocht naar een ladder die hem boven op de drie meter hoge ketel kon helpen.

Er was geen ladder.

Besluiteloos krabde hij even op zijn hoofd en keek weer naar de ketel. Hij liep naar de zijkant van de ketel en voelde even voorzichtig aan de leidingen naast de ketel of ze warm waren. Dat was niet zo en voorzichtig pakte hij het flesje met zijn tanden vast zodat zijn handen vrij bleven. Voorzichtig klom hij via de leidingen naar boven en ging op zijn hurken op de ketel zitten.

Hij schrok toen de deur open ging en snel liet hij zich plat op de ketel vallen. Hij deed zijn tanden zeer toen de fles tegen zijn liggende arm botste, maar hij was al blij dat de fles niet kapot was gegaan tegen de ketel. Met kloppend hart bleef hij stil liggen.

Hij hoorde twee mannen praten. Ze hadden het over overdruk in twee ventielen. Blijkbaar kwamen ze controleren wat er aan de hand was. Abdel hoorde twee mannen langslopen en hij begon te zweten toen hij hoorde hoe niet ver van hem één van de twee mannen omhoog klom.

Hij hoorde een triomfantelijke kreet toen de man blijkbaar had gevonden wat het probleem was en zo te horen werd er aan het wiel van een afsluiter gedraaid.

Met gesloten ogen luisterde Abdel naar de conversatie tussen de mannen en hoorde hoe ze de ruimte weer verlieten. Hij had een paar minuten nodig om bij te komen van de schrik en ging toen op zijn knieën zitten en bekeek de bovenkant van de ketel. Glimlachend van voldoening zag hij de klep waar hij naar zocht. Hij kroop naar de deksel en opende met enige moeite de zware metalen klep. Nieuwsgierig keek hij naar binnen in de ketel en zag water bruisen. Het klopte dus wat de Saoediër hem verteld had.

De opgepompte olie werd vervangen door water om de druk gelijk te houden en het water werd ook gebruikt om moeilijk te bereiken olie weg te duwen naar beter te bereiken plaatsen. Dit water kwam dus terecht diep onder de grond in het grote olieveld

en blijkbaar was dat de bedoeling van de Saoediër, ook al begreep hij er niets van.

Abdel pakte het flesje en voorzichtig draaide hij de dop van de fles. Hij onderdrukte zijn nieuwsgierigheid om even te ruiken en langzaam goot hij het flesje leeg in de ketel. Hij deed de klep weer dicht en voorzichtig klom hij weer naar beneden, pakte een stikker uit zijn zak en plakte hem op de leiding die naar de ketel liep. Het lege flesje nam hij mee. De Saoediër was heel strikt geweest in het meenemen van de lege fles. Er mocht geen enkel spoor te vinden zijn en hij kreeg zijn bonus pas als hij de lege flesjes inleverde bij de Saoediër.

Hij liep de kantine weer in en pakte de lege krat die nog naast de frisdrankautomaat stond. De mannen die er zaten toen hij binnenkwam zaten er nog steeds en bevreemd keken ze hem aan.

‘Waar kom jij nou vandaan?’ vroeg één van hen verbaasd. ‘Je was hier een half uur geleden toch ook al?’

Abdel voelde het zweet weer in zijn nek prikken toen hij de verbaasde blik in hun ogen zag.

‘Dat klopt, ik ben even een praatje wezen maken in de controlekamer. Daar heeft een goede vriend van me dienst op dit moment,’ reageerde hij.

De mannen knikten begrijpend en draaiden zich weer om.

Abdel liep opgelucht naar buiten en stapte weer in zijn auto. Hij leunde zijn hoofd even tegen de rugleuning van zijn stoel en zuchtte diep. De actie had hem een hoop energie gekost.

Hij startte de auto en reed weg naar de volgende boortoren. Hij moest vandaag drieëntwintig boortorens voorzien van nieuwe voorraden, maar bij negen torens die verspreid over het terrein waren moest hij ook de onbekende vloeistof in de ketel gooien. Hij was inmiddels blij dat er vandaag extra controle was want nu had hij een excuus bij zijn manager dat hij later was dan gebruikelijk. Het koste hem veel extra tijd om de flesjes te legen in de ketels.

Bij één boortoren moest hij ruim een half uur wachten omdat er mannen in de ketelruimte bezig waren. Toch ging het voorspoedig

en om drie uur in de middag had hij acht flesjes gelegegd in de ketels en had hij de stikkers op de leiding naast de ketel geplakt. Hij begon zich al prettiger te voelen en dacht opgewekt na over de mogelijkheden die hij kreeg om een beter leven te leiden met de bonus die hij zou ontvangen.

Bij de negende ketel ging het mis.

Hij had het laatste fles gelegegd in de ketel en klom naar beneden toen er twee werkmannen binnenkwamen. Ze hielden verbaasd op met praten toen ze Abdel naar beneden zagen klimmen.

‘Wat ben jij aan het doen?’ vroeg de ene man verbaasd. ‘Wie ben jij?’ vroeg de andere.

Abdel gaf geen antwoord want hij wist dat hij hier geen smoesjes meer kon verzinnen. Er was geen enkel zinnig antwoord te bedenken waarom hij boven op een ketel zat.

Hij sprong het laatste stukje naar beneden en rende op de twee mannen af die begonnen te schreeuwen. Abdel duwde hen met geweld aan de kant en rende de ruimte uit de gang in naar de kantine. Hij werd verbaasd aangekeken door de mannen die in de kantine zaten maar hij rende zo snel hij kon naar buiten naar zijn auto. Hijgend startte hij het busje en met opspattend zand reed hij weg naar de uitgang die gelukkig niet ver weg was.

Toch was het nog te ver om te kunnen ontsnappen.

De twee mannen in de ketelruimte hadden direct de bewaking gebeld en alle poorten werden onmiddellijk gesloten.

Abdel kwam bij de poort en zag dat de slagbomen gesloten waren. Vier bewakers zaten op hun hurken naast de slagbomen met hun pistool in de aanslag.

Met angst en verdriet dacht Abdel aan Fellaah. Hoe zou het met haar aflopen als hij het niet zou halen? Er zou niemand naar haar omkijken. Hij voelde tranen achter zijn ogen branden. Tranen van woede dat het lot zo wreed zou kunnen zijn. Tranen van angst om Fellaah, zijn oogappel. Tranen van verdriet om zijn beslissing om in zee te gaan met de Saoediër.

Maar dat was nu te laat.

Hij dacht weer aan het lot van Fella en vastberaden om haar niet in de steek te laten gaf hij vol gas om door de slagbomen heen te rijden. De vier bewakers begonnen te schieten en Abdel bukte om de kogels te ontwijken. De voorruit barste in duizend stukken uit elkaar toen de kogels de ruit verbrijzelden. Schreeuwend van angst hield Abdel het stuur vast en het busje boorde zich in de slagbomen.

Het lukte.

De slagbomen maakten een nieuw model van zijn busje, maar de auto overleefde de botsing en ook Abdel bleef ongedeerd.

Schreeuwend door de adrenaline en uitzinnig van blijdschap ging Abdel weer recht achter het stuur zitten en reed op hoge snelheid weg van de poort.

Toen voelde hij een pijn alsof een hete naald in zijn rug werd gestoken en zijn geschreeuw brak af in een angstig gekreun toen hij beseftte dat hij door een kogel was geraakt.

Hij voelde een tweede naald diep in zijn rug prikken en zijn auto begon te slingeren. Hij zag zwarte vlekken voor zijn ogen en in een reflex trapte hij op de rem, maar hij had geen controle meer over de auto en slappend reed hij de weg af en kwam in een greppel terecht. Hij werd als een pop uit de auto geslingerd en kwam vijf meter naast de auto in het zand terecht waar hij kreunend bleef liggen. Hij was volledig bij kennis en met een berustende blik zag hij hoe het bloed onder zijn lichaam uitliep en het woestijnzand roder liet kleuren dan het al was.

Hij sloot zijn ogen en begon te huilen toen hij weer aan Fella dacht.

Fella.

Zijn woestijnroos die nooit meer zou bloeien.

Wat zou er van haar terechtkomen?

Hij deed zijn ogen weer open toen iemand in zijn zij schopte. Een bewaker keek hem met felle ogen aan.

‘Wat heb je in de ketelruimte gedaan?’ schreeuwde hij.

‘Dat wil je niet weten,’ antwoordde Abdel schor.

‘Zeg op man! Misschien krijg je dan wel gratie!’ schreeuwde de man weer. Er waren inmiddels nog vier mannen bijgekomen en in een kring stonden ze om hem heen. Er was ook een man in burgerkleding bij, zag Abdel. De man ging op zijn hurken bij hem zitten en keek hem ernstig aan.

‘Heb je soms iets in de ketel gegooid?’ vroeg de man zacht.

Abdel antwoordde niet direct en glimlachte even naar hem.

‘Vertel het me,’ drong de man aan ‘Het is toch niet meer terug te draaien dus je kunt het nu wel vertellen.’

Abdel keek hem met glanzende ogen aan en hij probeerde iets te zeggen maar hij voelde een brandende pijn in zijn longen. Er kwamen bloedblaasjes op zijn lippen toen hij fluisterend antwoordde.

‘Zorg voor Fellaah,’ fluisterde hij.

De man knikte vriendelijk. ‘Dat zal ik doen maar vertel me wat je gedaan hebt.’

Abdel duwde zich langzaam omhoog op zijn ellebogen en keek de man aan. Met zijn laatste krachten fluisterde hij zijn antwoord.

‘Ik heb de wereld voorgoed veranderd.’